

грабна щита и меча си и отново се нахвърли въ боя. Хорациитъ не очакваха да бждатъ нападнати отъ ранения и не се пазѣха отъ него. Така той успѣ съ всичката си сила да забие меча си въ гърдитъ на единия римлянинъ, който падна като отсѣченъ снопъ. Крѣвъ заблика отъ раната. Сега пѣкъ войскитъ на Алба прогърмѣха съ тържествени викове на победители. Римлянитъ отстѣпиха и редицитъ имъ се свиха като попарени листи.

Боятъ ставаше все по-жестокъ. Бойцитъ си на насяха удари съ мечоветъ, но всѣкога здравитъ щитове посрѣщаха нападението. Сега се борѣха двама Хорации срещу трима Куриации. Внезапно и другиятъ отъ Куриациитъ падна. Той бѣше раненъ въ бедрото. Но накуцвайки, продължи ожесточено борбата. Римлянитъ пакъ нададоха победни викове:

— Удрете, Хорации! Заби меча въ гърдитъ му! Ха, така! Удряй!

И отново зазвѣнтъ падналъ мечъ. Третиятъ отъ Куриациитъ бѣше раненъ въ рамото. Но и той пакъ скокна и продължи борбата, макаръ че крѣвъ капѣше по земята отъ раната му.

Сега и тримата Куриации бѣха ранени. Но тѣ се биеха срещу двама. Да се дадатъ на тѣхъ? Можеха ли да допустнатъ такъвъ позоръ? И отново почувстваха въ себе си прѣсни сили, отдѣлиха единия отъ Хорациитъ, и два меча едновременно прободоха гърдитъ му. Войскитъ на Алба ревѣха отъ буенъ възторгъ и заплашително размахваха надъ шлемоветъ си оръжието. Тѣхната победа бѣше близко.

— Прободете и тоя плахъ римлянинъ! Смъртъ, смъртъ! — крещѣха тѣ озвѣрени, сякашъ че гледаха жестока борба на цирковата арена между лѣвоветъ и гладиаторитъ.

Сега римлянинътъ остана самъ срещу тримата. Наистина, тѣ бѣха ранени, но още държеха здраво въ